

ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦА

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSENMINNAAR

Maandblad

LA VOIX DU CHRIST
AMI DES HOMMES

Revue mensuelle

Juni — juin

1951

ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ

ДУХОВНИЙ МІСЯЧНИК

РЕДАКЦІЯ :

R. P. B. Kurylas C. SS. R. 17, rue Grande Triperie, MONS

АДМІНІСТРАЦІЯ :

R. P. J. Boon C. SS. R. Brabançonnestraat 97, LEUVEN

Передплата : річно 50 бельг. франків.
піврічно 30 бельг. франків.

— Поодинокє число 5 франків —

В справах передплати, обміну й з посилками грошей звертатись виключно на адресу адміністрації. Винятково в Голляндії у всіх справах зв'язаних з цим місячником прохаємо звертатись на адресу нашого представника для „Голосу Христа Чоловіколюбця” Впр. О. Війнговена :

E. P. WIJNHOVEN, Stapelen, BOXTEL, NEDERLAND

В Англії можна вплачувати гроші за наш місячник і за всі книжки та образи Видавництва ОО. Редемптористів в Лювені на адресу Української Католицької Церкви в Лондоні, але всю переписку спрямовувати треба безпосередно на адресу адміністрації в Бельгії.

В Голляндії замовлення на книжки Видавництва О.О. Редемптористів у Лювені, як рівнож належність за закуплені книжки, треба слати на руки ВПр. о. Генерального Вікарія Ван Де Малє. Адреса :

Z. E. P. VAN DE MAELE, Kapel in 't Zand, Parklaan, 3
ROERMOND, NEDERLAND — Postcheckrekening 26.406

6^e Jaargang

DE STEM VAN CHRISTUS
MENSENMINNAAR

MAANDSCHRIFT IN DE OEKRAÏNSE TAAL

uitgegeven door de :

Bibliotheca Alfonsiana
Brabançonnestraat 97, Leuven, België
Postcheckrekening Nr 45.10.11.

Begin van den nieuwen jaargang 1 Juli 1951

Jaarlijks abonnement : 50 fr. — Halfjaarlijks abonnement : 30 fr.
Een nummer kost : 5 fr.

Гроші в Бельгії слати поштовим чеком,
C. Ch. P. 4510.11 — BIBLIOTHECA ALFONSIANA
Brabançonnestraat 97, Leuven (Belgium)

За позволенням церковних властей.

Met kerkelijke goedkeuring. — Avec l'approbation des autorités ecclésiastiques.

Історичні дні Української Католицької церкви в Канаді

З Канади наспіла вже по видрукуванні нашого попереднього числа «Голосу Христа Чоловіколюбця» радісна вістка, що Святіша Столиця створила для українців католиків Канади нову Дієцезію в Саскачевані, з осідком Єпископа-Ординарія в Саскатуні, і друга: назначила для старенького Архієпископа Кир Василя, Єпископа Ординарія манітобської Дієцезії, в Вінніпегу, нового Єпископа — помічника.

Єпископом Ординарієм в Саскатуні став Преосвященний Кир Андрей Роборецький, дотеперішній Єпископ — помічник Архієпископа Василя. Новим Єпископом — помічником Манітоби став всім нашим читачам широко відомий, колишній духовний провідник української еміграції в Бельгії, перший редактор нашого місячника, а опісля протоігумен ОО. Редемптористів Канади й Америки, Впреп. О. Максим Германюк.

Інтронізація Преосвященого Кир Андрея Роборецького, першого Єпископа — Ординарія Саскачеванської Дієцезії, на престіл у катедральнім храмі св. Юрія в Саскатуні відбулася в четвер 3 травня ц. р. і з тим днем обійняв він духовий провід над своїми вірними. Перебіг інтронізації мав дуже врочистий характер.

Свячення Впреп. О. Максима Германюка на Єпископа відбудуться в п'ятницю, 29 ц. р. в катедральному храмі св. Володимира й Ольги у Вінніпегу.

В звязку з цією номінацією і єпископськими свяченнями, ВПр. О. Максима Германюка подаємо в скороченні життєпис Шановного Номіната.

Народився він в Новому Селі, жовківського повіту, 30 жовтня 1911 р, від батьків Микити й Анни з Мончуків, селян — господарів в цьому ж селі. Першу освіту одержав від батьків і в рідному селі. З 1926 року записався до семикласової школи в містечку Куликові де закінчив п'яту класу. В 1927 р. перейшов до гімназії ОО. Редемптористів в Збоїськах, коло Львова й там закінчив гімназійні студії в 1932 році. По цих студіях вступив до Новіціату ОО. Редемптористів у Голоску, коло Львова, звідки виїхав на філософічні і богословські студії до Бельгії. У Бельгії студіював два роки філософію в Духовній Семинарії ОО. Редемптористів у Лювені, опісля в Боплято студіював і закінчив 4 роки богословія.

Літом 1938 року вернувся до Галичини й 4 вересня 1938 року там у Львові одержав з рук Преосв. Кир Николая Чарнецького священничі свячення. По отриманні священств вернувся до Бельгії, щоб там згідно з дорученням його настоятелів поглибити богословські студії. В 1939 році записався на славний богословський факультет Католицького Лювенського Університету. Водночас студіював у Орієнтальному Інституті цього ж Університету орієнтальну філологію з асировавилонською і єврейською мовами та орієнтальну історію. В 1940 р. одержав диплом бакалявра богословії, а в 1942 р. диплом абсолювента богословії. В 1943 р. пред'явив докторську працю «Про притчі (євангельські) у Климента Александрійського», оборонив публічно 20 тез з богословії та одер-

жав диплом доктора св. Богословія. У тому самому році закінчив студії в Орієнтальному Інституті і одержав диплом ліценціанта (абсолютента) із східних мов і східньої історії. По одержанні диплому доктора богословії, навчав моральної філософії, соціології і єврейської мови в Духовній Семинарії ОО. Редемптористів у Боплято.

По написанні наукової праці п.з. « Євангельські притчі » та обороні 72 тез із обсягу моральної та догматичної теології габілітувався в Лювенському Католицькому Університеті з відзначаючим вислідом та одержав найвищу наукову ступінь на цьому Університеті « Maître Agrégé ».

З припливом скитальців до Бельгії в 1945 р. зайнявся Номінат ними: помагав їм ратуватись перед примусовою репатріацією до ССРСР, вишукував приміщення на працю, витягав з репаріаційного табору тощо, а попри це як самотній український католицький священник, і як громадянин, що не мав за собою і тіні якоїсь колаборації з німецьким окупантом, займався організацією не лише духовного та релігійного життя між новоприбулими українцями, але тако ж національного та соціального.

В 1945 р. був одним з ініціаторів і основників « Українського Допомогового Комітету в Бельгії » та приймав в його працях живу участь аж до свого виїзду до Канади, а то як Голова Контрольної Комісії, і як співробітник органу цього ж Комітету « Вісті », де містив часто свої цінні статті. Від червня 1946 року т. є від появи і числа « Голосу Христа Чоловіколюбця » аж до жовтня 1948, коли виїхав до Канади, редагував наш місячник, а крім цього позначені в нашому каталозі книжечки, що в тому часі появились в Видавництві ОО. Редемптористів в Лювені.

В 1947 році був одним з ініціаторів і першим головою « Українського Науково-Освітнього Товариства в Бельгії » з рамені якого брав участь у міжнародньому Конгресі византіологів в Брюсселі 1948 році, зорганізував при цьому ж товаристві « Пресове Бюро — ПБ, Лювен », що довгий час ще по його виїзді до Канади обслуговувало значну частину української преси відомостями з Бельгії. Вже по виїзді з Бельгії Шан. Номінат із Канади посилками книжок піддержував це Товариство й зорганізовані ним рідні школи. За це все Загальні Збори УНОТ іменовали Шановного Номіната своїм почесним членом.

Від 1945 року Номінат сердечно займався також українськими студентами, старався про їх прийняття на Університет в Лювені, про стипендії для них, зорганізування для них студентського Дому та віднову Товариства « Обнова ». Як духовник студентів вже в 1946 році брав участь у міжнародньому конгресі « Pax Romana » в Саламанка, Іспанія, трохи пізніше того самого року в конгресі товариства студентів католицьких університетів у Фрайбургу, Швайцарія. В 1948 р. брав теж участь в міжнародньому конгресі « Pax Romana » в Спа, в Бельгії.

Двері розмовниці ОО. Редемптористів в Лювені, де перебував Шановний Номінат, прямо не замикалися що-дня перед десятками відвідуючих Номіната скитальців імігрантів Бельгії через цілий час його побуту в Бельгії, що шукали в нього поради й помочи, і таку знаходили.

Іменований протоігуменом української віцепровінції ОО. Редемптористів в Канаді і Америці виїхав Номінат туди 10 жовтня 1948 року. На новому місці не лише займався обов'язками свого нового високого уряду в Чині, але ще додав собі обов'язки професора моральної теології і св. Письма в Духовній Семинарії ОО. Редемптористів в Ватерфорді. Від березня 1950 організує і очолює редакційну колегію богословського квартальника « Логос », а від жовтня 1950 р. приймає ще обов'язки пароха в східному Торонті.

Життєпис Преосвященного Андрея Роборецького був у « Голосі Христа Чоловіколюбця » в випуску за квітень, 1948. на стр. 23. На цьому місці лиш пригадаємо, що Преосвященний Андрей Роборецький, народився 12 грудня, 1910 року, в Мостах Великих, рівнож з жовківського повіту, в Галичині. Єпископські свячення його відбулись в травні 1948 року.

Так, як бачимо, з волі Всевишнього один Жовківський повіт на протязі короткого часу дав Українській Католицькій Церкві в Канаді з благословення Святішої Столиці двох Єпископів.

Обох Номінатів сердечно вітає Адміністрація і Редакція « Голосу Христа Чоловіколюбця » ім'ям власним, і ім'ям всіх співробітників та читачів, та засилає нашим Єпископам — Номінатам, Преосвященному Кир Андреєві Роборецькому і Преосвященному Кир Максиму Германюкові свої найсердечніші й найкращі побажання. Нехай Всевишній благословить їхню працю та дасть їм змогу й щастя довершити всеціло їхнє завдання : Христових Апостолів і провідників народу.

Уляна Кравченко.

П'ЯТЬДЕСЯТНИЦЯ

— —

За щастя маревом в погоні
— у темноті, в гущавинах —
кривавимо долоні...
Грязький наш шлях
веде у низ на дно
яруг...
Явися там, як Творчий Дух!
Шукаючим доріг —
дай Світла!
І — як тоді —
У П'ятьдесятниці неділю —
надхни і розбуди
думки достойні нас.
Дай в radoцax — весіллю
сповняти діло, ясно — сміло...
Збуди в серцях любови джерело,
узбрій у дарів сім...
Хай кріпость і знання —
і віра і любов —
не покидають нас...
Хай невтомимий істини забаг
спрямує нас на правий шлях...
Прости! Прости
спротивлення
відвічній правді нашій...
І безнадійність нашу нам прости!
Зійди — і запали в душі вогні,
Жарке клеймо!
З'єдинений з Отцем і Сином
і Безначальний Творчий Дух
— нам поможи.

Червень — це місяць Христового Серця. Пригадуємо нашим читачам нашу статтю з червня 1950 року п. згл. Червень місяць Христового Серця, та заохочуємо брати участь в Богослуженнях та інших торжествах (адорації, торжественні походи тощо) на честь Христового Серця.

ПЕРЕД КОНГРЕСОМ КАТОЛИЦЬКОЇ АКЦІЇ В БЕЛЬГІЇ

(7 і 8 липня 1951 в Брюсселі)

В днях 7 і 8 липня 1951 р. Українська Католицька Еміграція в Бельгії буде черговий раз гостити між собою Їх Ексцеленцію Високопреосвященого Кир Івана Бучка, Апостольського Візитатора й Нашого Єпископа Ординарія для українців в Західній Європі. Прибудуть Вони до нас, щоб разом з нами започаткувати серед нас і благословити Католицьку Акцію, а понадто разом з нами взяти участь в прощі, що відбудеться в неділю дня 8 липня ц.р. до Базиліки Пресвятого Серця Христового в Кукельберг, таки в Брюсселі. Коли в самому з'їзді, посвяченому зорганізуванню Католицької Акції, прямо з технічних причин будуть могли взяти участь лиш делегати з поодиноких місцевостей, в самій прощі до Базиліки Пресвятого Серця Христового участь повинні взяти масово й зорганізовано навіть всі українські імігранти в Бельгії. Буде це відай остання наша велика масова проща в Бельгії, коли зважити, що дуже багато наших людей виїзять до Канади, а число тих, що залишаються вже досі помітно зменшилось і далше постійно меншає. Буде це остання нагода масово оттак з'їхатись в столиці Бельгії, щоб заманіфестувати наші релігійні й національні почування, а передусім зложити подяку Пресвятому Христовому Серцю, що нас аж досі мало в Своїй ласкавій Любові та Опіці, і благати, щоб і на будуче оживлених Католицькою Акцією не покидало. Подрібна програма Конгресу Католицької Акції й Прощі буде надрукована у « Вістях » та подана до відома всіх українців Всеч. і Впр. Отцями Душпастирями.

Тим, що все ще не знають, що це Католицька Акція, радимо прочитати уважно та передумати статтю Преосвященого Кир Никити Будки, що її ми надрукували в « Голосі Христа Чоловіколюбця » за квітень ц. р. під згл. « Світський Апостол ».

Там знайдете напевно вичерпну відповідь, а доповнення з рефератів, що будуть виголошені в часі з'їзду. Тут лиш на закінчення скажемо, що Католицька Акція дуже лежала на серці Святішому Отцеві Папі Пієві XI, що був її відновником, часто порушував цю святу справу, відновляв, писав до різних Достойни-

ків, поручаючи їм, щоб поширювали те його діло, яке є справою Церкви, тим самим справою Христовою. Зокрема в 1927 році на місяць грудень поручав св. Отець її молитвам всіх вірних. В р. 1930 знову поручав св. Отець ту саму справу в місяці листопаді. На грудень 1934 року призначив як намірення, щоб молитись за молодь, щоб й вона приспособлялася замолоду до Католицької Акції. На лютий 1935 поручав молитись, щоб Католицька Акція поширилась по цілім світі. Подібно поступає і теперішній наш Святіший Отець Папа Пій XII.

За цим не диво, що й наші Преосвященні на рідних землях, а зокрема Їх Ексселенція Кир Іван Бучко її розгортали, а і тепер змагають до її віднови серед української еміграції в Західній Європі. Видно, що це дуже важна й пильна справа, коли і Намісники Христові, і Наші Єпископи, а зокрема наш теперішній Апостольський Візитатор, Їх Ексселенція Кир Іван так часто пригадували й пригадують, а навіть трудяться до нас на з'їзд приїхати.

І справді вона є дуже важна і пильна. Св. Отець Папа Пій XI — бажав і теперішній Святіший Отець Папа Пій XII бажав відновити світ для Христа, щоб вірні католики йдучи за голосом Христового Намісника, причинилися до відновлення Царства Христового, щоб цілий світ узнав Ісуса Христа своїм Царем і Йому служив.

На закінчення цієї інформації слід ще згадати, що Католицька Акція це не нова річ, вона була знана вже в перших часах християнства. В наших часах заходить більша її потреба, вона стає конечною, щоб дати поміч загроженій з усіх сторін католицькій Церкві і взагалі католицькій справі. Тому то Пастирі Вселенської Церкви зверталися вже не раз до вірних синів католицької Церкви з зазивом до всіх світських, щоб прийшли Їм в цьому напрямкові з поміччю. По різних краях є вже зорганізована давно Католицька Акція. Католицька Акція це клич, який гомонить отже не від сьогодні в цілому католицькому світі. Кинув його Христовий Намісник у переломову хвилину, в часи важкої моральної кризи, коли захиталися основи морального ладу, а Церкві і душам почали загрожувати нові, незнані передтим вороги, однак більше небезпечні як усі попередні. Клич цей повторили католицькі Єпископи в своїх єпархіях. Добрі вівці послухали своїх пастирів. І зродився могутній рух, якому на ім'я Католицька Акція. Настала нова доба творчої праці. Тисячі світських людей під проводом Єпархії розвивають апостольську діяльність в службі католицької Церкви. Кожний нарід прислухається уважно до голосу останніх наших двох Св. Отців в цій справі. Кожний старається виконати їх накази можливо найкраще, в тім передсвідченні, що кат. Акція в першу чергу йому самому принесе благодатні овочі. І наш нарід між двома війнами в Західній Україні не оставав позаду. В 1931 р. покликав наш

Преосв. Греко-Католицький Галицький Єпископат окрему Комісію для справ Кат. Акції. Ця Комісія створила організацію: Генеральний Інститут Кат. Акції для цілої Галицької Провінції. Потворено Єпархіяльні Інститути Кат. Акції. Влаштовано ряд курсів Католицької Акції. В Перемишлі появилася навіть друком цикл рефератів про Католицьку Акцію, виголошених на курсі в Перемишлі, що разом взяті дали товсту книжку п. згл. « Душпастирський Курс Католицької Акції в Перемишлі », що в об'ємі 168 сторін, вел. 8, появилася в 1934 році накладом: Видавництва Єпархіяльного Інституту Католицької Акції в Перемишлі.

Ось зміст цієї книжки: Передне слово. Церква в боротьбі з новітніми ворогами Бога. Що таке Кат. Акція. Організація Кат. Акції. Церковний Асистент і його завдання в кат. Акції. Кат. Акція, а новітнє душпастирство. Католицька Акція і виховання молоді. Католицька Акція і суспільно-харитативна акція. Католицька Акція і церковні товариства. Завдання світських Апостолів. Найважливіші завдання душпастиря. Промова Преосв. Кир. Григорія на Арх. Сл. Божій з нагоди закінчення курсу. Стан учасників курсу. На жаль цієї книжки тепер немає під рукою в Бельгії. Зміст подаємо за одною бібліографічною заміткою. Чинимо це з огляду на евентуальну потребу при складанні програми такого курсу.

Вислідом Католицької Акції в краю був також звіт УМХ, але про це в окремії статті.

Базиліка Насвятішого Христового Серця в столиці Бельгії

Базиліка Найсвятішого Христового Серця в Кукельберг, в Брюсселі, де в дні 8 липня 1951 року Їх Ексцеленція Високопреосв. Кир Іван Бучко, наш Апостольський Візитатор, відслужать для українських прочан торжественну Архієрейську Службу Богу, це національна, монументальна, найбільша в столиці Бельгії базиліка. Перший камінь під її будову положив в 1905 році король Леопольд II. Базиліка ця 166 метрів довга, а на перехресті 108 метрів широка. Дві вежі дзвіниці при вході високі по 75 метрів. Накривати її буде величава копула 100 метрів висока, залізної конструкції, ваги 46 мільйонів кілограмів. Вона все ще знаходиться в стадії викінчування, хоч вже там відбуваються богослужби. Врочисте національне відкриття базиліки буде доконане 16 вересня ц.р. Відкриття доконає Їх Еміненція Кардинал Ван Руй в присутності бельгійського Єпископату. Учасникам української проці треба тій Базиліці не лише докладно приглянутись, але й в ній щиро помолитись, щоб Найсвятіше Серце Христово допомогло нам на рідній землі в столиці України таку базиліку побудувати.

(С.Б.)

ЗОЛОТІ ЗЕРНЯТА

I. Усуньте віру в Бога і Божий страх, а останеться на світі один тільки страх перед поліцією. Ваші гроші, ваше добро, ба й саме ваше життя у небезпеці. Один мудрець виразився ось так: « По Бозі, я нікого так не боюся, як такого, що Бога не боїться ». Одного дня запросив Вольтер на обід до себе двох приятелів. При обіді завели запрошені безбожну розмову, але Вольтер, хоч сам великий безбожник, перебив їм коротко, кажучи: « Пождіть, пождіть з розмовою, аж слуги відійдуть, бо я не бажаю

собі, щоб задушили, або обікрали мене цієї ночі ». — Всього можна сподіватись від такого, що Бога не боїться.

2. Святий Августин, великий учитель церковний, частенько говорив до свого народу, мешканців Гіпони, про небесне царство. Одного дня сказав він ось так: « Припустім, що Господь Бог обіцяє вам сто літ життя, тисячу літ життя у багатстві і достатках всього земного добра, в розкошах, із застереженням, що ніколи не будете царювати з ним у небі... » Тоді піднісся крик із уст всього зібраного народу: « Хай усе пропадає, щоб тільки Бог нам остався! »

ХРИСТІЯНСЬКА ЛЮБОВ БЛИЖНЬОГО І УСЛУЖНІСТЬ

Одного літнього дня раненько перед 8-ою годиною йде Др Ру до свого бюро. А треба знати, що Др Ру це неабиякий собі чоловічок. Наперед це професор медицини на париськім Університеті, відтак це директор славного медичного інституту Пастера. Його довгі дні переповнені працею. Тому й сьогодні спішить він до інституту, де жде його цілоденний труд аж до пізньої ночі. Йде він от досить стрімкою вулицею, як то не раз по містах буває. В його умі колотяться різні думки, виривають передбачення, різні зарядження, праця... Коли нагло на кілька кроків перед собою завважає він візок, що його якась перекупка тягла з великим трудом в гору. Візок повний всілякої городовини. Капуста, морква, огірки, тощо, виповняють його вщерть, це все важить немало. Відтак улица стрімка, не дивно отже, що бідна жінка задихалась, а піт виступив їй з чола. Наш професор одним поглядом зміряв і зрозумів усе. Не надумуючись ані хвильки, хоч він і сам уже не молодий, приступив до візка, взяв за рукоять і давай тягнути разом з перекупкою. Очевидно не мале було здивовання утомленої жінки. Така прислуга їй напевно нечасто траплялася, а може таки перший раз у житті. Щире спасибі, мерсі, повторяла вона часто, аж видряпались вони обидвоє на гору. Тоді, незнаючи, як винагородити ласкавість і услужність незнамого пана, бідна перекупка, вийняла найкращу головку квітистої капусти і в'язку моркви, та й каже:

— Прийміть, пане, візьміть прошу, за вашу доброту й ласку, прийміть.

Др Ру і собі дякує, але щоб жінки не засмутити, бере.

В цій хвилині два мужчини приступають і здоровлять його з веселим усміхом на лиці. Це два лікарі з того таки самого інституту Пастера, що й собі йдуть до праці. Йдучи кілька кроків позаду за Д-ром Ру, вони бачили все і подивлялися любов ближнього й услужність свого настоятеля. Зробили однак йому заввагу, що це не для нього така робота.

— Но й що ж, треба помагати собі взаємно, — відповів він скромно, і пішли мовчки вулицею.

Переповіла Сестра Терезита

— — У М Х — —

Хто ж з нас старших людей, почувши звук оцих трьох букв, змісця не подумає про велике свято української молоді, що тому 18 літ відбувалося у Львові під назвою « Українська Молодь Христові ». А свято те, що перейшло до історії під знаком трьох вимовних початкових букв УМХ, тісно в'язалося з 1900 літтям Славної Смерти й Величнього Воскресення Христа Спасителя, що його пам'ятного 1933 року так величаво, як ніхто інший, відсвяткував український народ.

Хоч від того свята ділить нас чимало часу, то ми бачимо його своїми духовими очима так виразно й ясно, якби це діялось тому 18 тижнів, а не повних 18 літ. Перед нами з того часу таким виразним залишився спомин тих нечислимих людських груп, що

зорганізовано, возами й пішки, пільними дорогами, битими та залізнодорожними шляхами тягнулись до серця Західньої України. Здається, що як вчора бачили ми оті бадьорі обличчя витривалих мандрівників. Такі чутні молитовні шепоти отих ювілейних паломників, що в Тайні Покаяння визбувшись тягару свого серця, ясним поглядом гляділи на палаючу від соток елекричних світил вежу святоюрського собору у Львові.

А чи й вам не ввижаються ті величні моменти з незабутнього 7 травня 1933 року на площі « Сокола Батька » у Львові. По середині моря сотень молоді та старших, чепурно зодягнених в свої національні строї, окружений прапорами гурт нашого духовенства в світлих ризах, а поміж ними посередині наші князі Церкви-Преосвященні Кир Іван Бучко й Кир Никита Будка, по Літургії доконують посвячення прапорів.

Чи не ввижаються оці карні ряди синів і доньок подільських і белзьких ланів та карпатських гір, всі ці лемки, бойки, гуцули, белжани й волиняни, що зложивши присягу на вірність Христові, з посвяченими прапорами йшли через вулиці Льва — городу? Чи ще до сьогодні не лунає в ваших вухах оця бадьора релігійна пісня, що ці ряди ще стрункішими робила? Чи не стоїть перед вашими очима площа св. Юра, а на ній на владичому престолі Архиерей, Їх Ексцеленція Покійний Митрополит Андрій Шептицький, що доброю батьківською рукою благословить стрункі ряди своїх вірних?

Так, це все таке, якби сьогодні діялось, якби сьогодні ми старші його переживали. Бо такі події не затираються в пам'яті того покоління, що їх переживає, щобільше, вони передають їх зроду в рід, набираючи щораз то більшої принади, легендарности, своєїрідної святости.

Більшість наших молодих примусових скитальців, що сьогодні знайшлися на чужині, в той час були ще дітьми. Лиш декотрі брали участь в цьому величньому здвизі. Лиш декотрі чули про цей величній здвиг, останній перед другою світовою війною на рідних землях. Тому й пригадуємо й розказуємо їм про ту історичну подію з 1933 року, чим вона притягає нашу увагу, що криється в її найглибшій суті? Чим вона велика і свята для нас? І чому вони повинні знати пре неї?

Свято УМХ тим велике, що було воно живим і щирим виявом найглибших і святих релігійних почувань українських народніх мас. Був це наявний доказ, що живі у нас славні традиції наших предків, що з цілющого джерела вічної Христової правди черпали силу до надлюдських змагань за права Української Землі. Свято УМХ дало черговий незбитий доказ, яку силу представляє собою сполука двох суттєвих елементів релігійного й національного в одну гармонійну цілість. І тим дало воно неначе вказівки для діяння на будуче, а в першу чергу стало дороговказом для грядучих молодих українських поколінь, куди слід їм звертати

свої життєві кроки. А дороговказ цей умістовлювався в вимовному кличеві « За Христа й Україну », що став уже життєвим гаслом великої частини української молоді. Клич цей був на прапорах організації молоді, товариства « Орли » КАУМ, що аж до другої світової війни продовжало важку виховну працю організації « Католицька акція Української Молоді », яка стала природним пересемником оцього великого духового підйому, що ціхував історичні дні 6 і 7 травня 1933 року.

В днях 7 і 8 липня 1951 року відбудеться в Брюсселі столиці Бельгії конгрес Української Католицької Акції, що має за завдання нав'язкою до цієї історичної події на рідних землях причинитись до засновку Католицької Акції серед української еміграції в Бельгії в загалі, а серед української молоді згуртованої під кличем: « Бог і Батьківщина » — зокрема. Вона повинна рівнож оживити діяльність українських студентів на цьому відтинку, а зокрема тих, що згуртовані в Українським Католицьким Студенським Товаристві « Обнова ».

За Роданом — С.Б.

●

Якщо бажаєте відродження Української Нації, дбайте за обнову її духа! А вічним джерелом справжньої обнови є Христос, тому будьте Його апостолами серед українського народу! Пізнайте Його правду, а вона освободить вас!

●

Леонід Мосендз.

А С І З Ь К Е

(Досі недрукований вірш)

—

« Для мене вітер — брат, сестра — вода... »
 Коли ми чули цей привітний голос?
 Як перевищував нас житній колос,
 Здавалася хащами лобода,
 Коли спинялась літніх днів хода
 І сонце з нерухомістю боролось,
 А бабиного літа білий волос
 Манив у далену. Забуть шкода.
 Це було тим, хто був хоч раз дитя,
 Хто не згубив у життєвому вирі
 Дитячої зворушливої віри,
 Що частка він соборного буття,
 Кому хоч раз в любови сьайній ризи
 Майнуласть ніжна постать із Асізі.

ВОЗНЕСЕННЯ БОЖОЇ МАТЕРІ ОГОЛОШЕНЕ ПРАВДОЮ ВІРИ

Минулого року, дня І листопада, Святіший Отець Папа Пій XII. проголосив догмою Взяття до неба Божої Матері з душею і тілом.

У нас в Україні, всі ми віримо в те вже зпоконвіку. Від діда прадіда те вірування переходило на молодші покоління. Запитаєте може, чому св. Церков ждала аж 19 століть, щоб проголосити цю догму, коли вона була і так певною, що Марія Діва, Божа Матінка з тілом і душею до неба взята?

Свята церква не оголошує догмою всіх правд нашої віри. Вона спокійно подає вірним науку Християнської віри і лиш дуже рідко, коли уважає це за конечне або бодай дуже корисне, виступає з проголошенням догми. Значить, коли зайде якась поважна причина. Такою причиною є якийсь велике поблудження у вірі, що поширюється по світі і загрожує зіпхнути християнські народи з дороги правди.

Ось один приклад:

Найголовнішою і підставовою догмою святої Християнської віри є догма божества Ісуса Христа.

Ісус Христос є Божий Син, Він є Богом і є рівний Вітцеві; Ісус є друга особа Пресвятої Трійці. Така є християнська наука, а з упадком тої науки, валиться наша свята віра. Протягом перших трьох століть свята Церква вірила в те, не проголошуючи догмою. Аж ось з початком четвертого віку священник з Александрії (Єгипет), на ім'я Арій, зачинає научати, що Ісус Христос не є Богом, але створінням. Створінням, що правда, вищим понад звичайні створіння, але всеж таки створінням. Ви бачите легко наслідки того : нема Воплочення, нема спасення! Наколи Ісус Христос не є Богом, Божий Син не воплотився, це не Божий Син умер за нас на хресті. Жертва Ісуса Христа як творіння, не може мати безконечної ціни; Ісус не спас нас. Ця ересь Арія, поперта достойниками й самими царями Константинополя, поширялась на всі сторони світа. Тоді свята Церква скликає загальний Собор в Нікеї 325 р. і подає як догму — непомильну правду віри : Божество Ісуса Христа. Всі ми знаємо точно слова того Собору. Вони знаходяться в Нікейсько-Царгородському Символі віри, що його ми всі щодня говоримо при ранішніх молитвах, а на Службі Божій ми його співаємо:

Вірую... І во единого Господа Ісуса Христа, Сина Божія, єдинородного, іже от Отца рожденного прежде всіх вік. Світа от Світа, Бога істинна от Бога істинна, рожденна, не сотворенна, єдиносущна Отцу, їмже вся биша. Нас ради человек і нашего

ради спасенія шедшого с небес, і воплотившагося от Духа Свята і Марії Діви, і вочоловічшася. Разп'ятого же за ни при Понтії Пилаті, і страдавша, і погребенна, і воскресшаго в третій день по писанієм. І т.д.

Сто літ після того нова ересь повстає. Тим разом це єпископ Царгороду, Несторій, є її творцем. Він, точнісенько як Арій, усував і Воплочення і Спасення. В 431 р. відбувся собор Отців Церкви в Ефезі і він пояснив і проголосив: « В Ісусі Христі є дві природи: Божа і людська, але тільки одна Особа Божа, Син Божій, що став чоловіком. За тим віра каже нам звати Марію — Матір'ю Бога, бо з неї народився Бог ». Послідні засідання Собору затягнулись були пізно до ночі. Нарід Єфезу окружав церкву, в котрій відбувалися наради, очікуючи, з тривогою рішень Собору.

Коли довідався про вислід, з великою радістю і в тріумфі відпроваджав Отців Собору до їх мешкань з горіючими смолоскипами і з окликами: « Пресвята Маріє Мати Божа, молись за нас! »

В 1854 р. було так перший раз, що Свята Церква проголосила догму, хоча не було блуду, ні ереси.

8 грудня Святіший Отець Пій IX. заявив, що Пресвята Діва Марія була збережена від первородного гріха від першої хвили її зачаття. Ця догма наповнила радістю весь католицький світ, не менше як Єфезька догма з 451 року.

Папа Пій IX хотів проголошенням тої догми поперше: звеличати Пречисту Діву Марію. Відтак випросити для святої Церкви особливу поміч і покров Божої Матері. Вкінці в столітті, що заперечувало первородний гріх і за безбожним Руссо твердило, що чоловік родиться добрим і без злих наклонів, Святіший Отець хотів стягнути увагу вірних на це сумне наслідство. По Адамі всі ми родимось з первородним гріхом, Марія сама тільки одна була вийнята, передзбережена, Вона, що мала бути Матір'ю Бога.

Так отже, з того що сказано, бачимо, що свята церква проголошує догми після потреб часу і потреб християнського народу.

Чому ж теперішній Святіший Отець Папа Пій XII порішив проголосити догму Внебовзяття Божої Матері?

Тим разом не розходилося про поборення блудів, чи ересі серед католиків. Папа Пій XII хотів наперед піднести в славі Божу Матінку. Відтак в нашім віці матеріалізму, що заперечує існування душі і будуче життя, хотів Папа пригадати людям, що є Н Е Б О, і що ми маємо одного дня там віднайти Марію, нашу небесну Неньку. А вкінці, у борбі, що її виповіла святій Церкві червона Москва, він думав, що ця синівська любов і ніжність зглядом Марії, що та честь і слава, яку весь католицький світ віддасть тим чином Цариці неба, запевнить з Її сторони святій Церкві опіку й поміч і перемогу.

Ми українці, діти Марії, від сотки літ співаємо Їй:

« Вихваляйте доли, гори,
 Луги, квіти; ліси, бори,
 Найкраснішу над всі діви,
 Чудо дивне Божої сили.
 Всі Скажім Їй: О, Маріє!
 О пречудна Ти Леліє!
 Найже буде честь і слава,
 Творцю Твому, о Ласкава!

.....
 Без порока Ти Зачата,
 А по смерті в небо взята! »

Не переставаймо й на дальше величати Її у біді, в злиднях на чужині. У сердечній молитві прибігаймо до Її материнського, ласкавого Серця, під Її Покров, благаючи помочі, ласки, любови!

Подала Сестра М. Терезіта.

о. др. Володимир Маланчук, Ч.Н.І.

ПРЕСВЯТА БОГОРОДИЦЕ спаси Україну !

II

Немає Христового народу на землі, що не мав би чудотворної ікони Богородиці. Немає народу, що супротив Неї не чув би особливого прив'язання, не спішив би на богомілля, не думав би в любові до Неї перегнати інші народи.

І український народ любить свою Небесну Царицю, здвигає на Її честь прекрасні храми, з далеких сторін лине до Неї в своїх потребах, здавалося б, що дійсно немає іншого народу, який так любив би Пречисту, як наш народ Її любить. І чому ж той народ такий нещасний, чому краща доля не загляне під його стріху?

Не входимо у всі причини нашого лихоліття. Полишім це дослідникам нашої бувальщини. Згадаймо лиш те: Трудно справді зглибити нетрі слов'янської, а зокрема української душі. Трудніше аніж прослідити безодню океану : Наш нарід не перейшов ще віку дорослої людини, всі сили мужності ще нерозвинені криються в його нап'ятих грудях. Дві культури, два світи: схід і захід перехрещуються, переливають свої впливи в нас і творять з нас людей, більш талановитих, аніж хто інший, та тліє в нашому нутрі той зародок східньої нічогості, пасивної, руйнуючої, містичної, що ненавидить панування своєї влади, що вміє

терпіти під гнітом придавлюючого чужого ярма, але й в деяких хвилях пересадного вже гніву вміє здвигнутись хвилево до подвигів героїства за добру справу. Жевріє в нас і активна енергія, все кипуча, страшна, здібна до великанських підприємств.

Але щербата доля не дозволила нам спрямувати ці скарби нашої природи в один бік. І не диво тому, бо ж із християнством вже не зовсім непорочним перейняли ми від Царгороду багату та й високу гелленську культуру.

Західні Варвари вливаючи свою плодючу свіжу кров в западну форму Христової культури, здвигнули її до небувалого розквіту середновіччя. Нам не пощастило всякнути в життєдайні, благородні соки цієї культури. Ні зовнішні обставини, ні ґеній наш не сприяв тому.

Невмолиме колесо подій потягнуло нас в бік полудневого Сходу. Нехай буде по думці тих дослідників нашої бувальщини, які твердять, що Великий наш Володимир не міг краще спрямувати наш нарід до здобутків християнської культури. Ми ті діти шляхотні, виховані осторонь життєдайного осередка християнського світу. Візантія у своїм власнім інтересі держала нас оподалік од себе, щоб ми не прозріли, не стали більше свідомі. Рим далекий був од нас, а радше ми далекі од Риму. І ми хитались то в цей то в той напрям, розгойдані мандрівкою кочовиків по наших буйних землях. Часами прозрівали ми, ставали свідомі й нав'язували взаємини з огнищем католицького світу, але як слабо, легкодушно.

Не тратьмо всеж таки надії: на то наше вигнання-мандрівку забрали ми з собою дорогоцінний талісман, що не дозволив нам розплинутися в нічевість посеред тої метушні народів, що не дозволив нам затратити цінного скарбу Христової несплямленої віри. Від нього можемо очікувати рятунку, слави, майбутньої могутності. І що це за талісман? Послухаймо...

Великий наш князь Володимир на чолі 100 тисячної армії дружинників грозив колись укріпленим баштам Царгороду. Візантійський двір перестрашений тою силою із Скитії, обіцяв нашому князеві руку прекрасної царівни Анни. І той Ангел чистоти й лагідности, осяяний авреолею набожности перейшов до табору північних дітей. Перейшла Анна не сама, а з подобою Богородиці, що її потайки забрала з собою. Прийшла вона й почала перевиховувати на християнський лад наших предків. Володимир, як той лев на вид невинного ягняти, злагіднів, перемінився під впливом благородної невісти. Вода св. хрищення змила з нього бруди поганських пороків.

Повернувшись у Київ, свою столицю, понищив усі ідоли в своєму царстві, охрестив Русь-Україну, та почав вщиплювати дорогоцінний нектар Христової науки й благодати в наших предків. Все склалось як найкраще. Ми дорівнювали найбільш культурним народам тих часів. Багата й ніжна візантійська культура вигладжувала культуру наших предків.

Вневдовзі Михайло Керулярій до краю розпорів хитон церковної одності.

Наш нарід ще в ніжному віці, не вповні освідомлював собі ту небезпеку. Він гуляв по вольних степах, щасливий, незалежний і в своїм щасті любов'ю оточував подобу Пречистої.

Великий князь Володимир той талізман примістив в Володимирі, городі, що його оснував. І звідтам Пречиста розсипувала щедро благодаті по цілій нашій землі. Колись довідаємось, що то ми їй завдячуємо. Завдячуємо їй напевно і ту єдність з Христовою Церквою бодай части українського народу. Бо знаємо, що трівкий почин в тому св. ділі дали нам наші Волиняни. А кров'ю своєю мученичою потвердив діло зєдинення св. Йосафат, що родився і був хрищений у Володимирі, а зістав замучений не українцями, а чужинцями в далекім Полоцьку. Аж потім зрабували нам той скарб московські царі й перенесли до Москви, столиці темряви — пороків.

А яке виглядала та наша Пречиста Володимирська? Поглянь на окладинку «Голосу Христа Чоловіколюбця» за травень ц. р. Там є відбитка. Вона прекрасна! Боже дитя цупко обіймає шию своєї Матері: така вона плястична ця сцена, така ніжна, така невинно-щира, що годі щось подібне стрінуги по інших іконах Божої Матері. Одяг Дитяти та Богородиці весь сяє золотом і перлами. Отой образ Богоматері принесла нам побожна й прекрасна царівна Анна.

Як Йосип єгипетський з любови до брата Венямина велів укрити в мішках збіжжя срібну чашу, що стала чашею благословлення для дому Ізраеля, так, народе мій, і ніжна рука невісти Володимира, твого Великого князя зуміла укрити щось дорогоціннішого над ту чашу, в часі твого таборования при баштах Царгороду. Вона потайки сховала у свою виправу подобу Пречистої: Божої Матері й Твоєї Цариці, що від тої хвилі не перестає опікуватись твоєю долею.

На наше лихо пірвали нам московські царі подобу Володимирської Богородиці, а за тим забрали нам добробут, вольність і державність. І тепер московські кати нищать, палять ікони, Святині Божої Матері на Україні. Одного лиш забрати, вирвати нам не в силі: любови, дитячого прив'язання до небесної Цариці. О, того вже не знищать, не сплять, не вирвуть з наших грудей. І чим лютіще лютують тирани, тим глибше, сильніше росте прив'язання наше до єдиної нашої надії.

III

Не стало Володимирської Богородиці. Зате почитає наш нарід Богородицю Святоюрську, Жировецьку, Зарваницьку, Гошівську, Белзьську, Погонську, Унівську, Кохавинецьку, Улашківську, Чайковивицьку, Верхратську, Крехівську, що так вже близько

Волинської Землі, та багато схожа на Володимирську. Подібною до нашої Володимирської ікони є рівнож поширена в численних копіях і в Україні і на еміграції Ікона Матері Божої Неустанної Помочі, що про неї вже не раз була згадка на сторінках нашого журналу.

Християнські народи не раз завдячують чудесному вставленцтву Цариці народів: своє існування, свою державність, свою славу.

І ти український народе, многотрадальний, скатований, розшарпаний на всі боки, і ти сподійся від твоєї дорогої Володарки сталих хвилин щастя, добробуту, панування. Терпиш ти за себе, за свої промахи, свари, терпиш і за других. Навіть за тих наших сусідів, що пірвали й повивозили ікони нашої провідниці по тій долині сліз. Але терпіння твоє поверне тобі на славу. Вийдеш ти з нього як золото чистий, як діамант твердий. Бо й тебе любить Господь Бог, як полюбив він свого Сина Єдинородного, що Його Він не пощадив, але видав на жорстоку смерть за спасіння світа. І тобі призначає Боже Провидіння в історії людства почесне місце серед вольних народів. Бо й тебе любить Пресвята Богородиця Володимирська, Мати Неустанної Помочі. Від неї надійся з'єдинення всіх своїх племен в одну паству спільного нам Батька Народів. А та твоя релігійна одність буде для Тебе найтривкішою запорукою твоєї національної єдності, твоєї сили, культури й слави.

Пресвята Богородице спаси Україну!

ПОПОВНЮЙМО КАДРИ СВЯЩЕНОСЛУЖИТЕЛІВ

(Українським батькам до уваги)

В місяці травні, священники одержали від Високопреосвященного Апостольського Візитатора повідомлення ось такого змісту:

« Діти — хлопці вище 11 років, які закінчили чи закінчують народню школу, можуть бути приміщені в малих духовних семінаріях (чи колежах), де будуть виховувані в християнському дусі, підготовляючись, в першій мірі, до майбутнього духовного стану. Якщо зголошених переступить десять, тоді, зробимо старання про відкриття власної семінарії, що в ній окрему вагу кластимемо на національне виховання дітей ».

Українські Батьки! Розважте це добре! Дайте можливість своїм дорогим дітям вибрати найкраще звання священника, допоможіть їм стати служителями св. Престола і носіями священних

традицій нашого Народу. В своїй школі Ваші діти дістануть добре християнське виховання, збережете їх від злих впливів оточення. Вони стануть окрасою Вашого роду і носіями християнських ідеалів, що мають відродити людство!

Про блищі інформації належить звертатися до оо. Душпастирів. Не маючи змоги у всіх осередках Душпастирства подати до відома батьків це повідомлення нашого Преосвященого Апостольського Візитатора, лишаємо під розвагу цих кілька рядків українським батькам, що дорожать долею нашої дорогої Церкви та нашого Народу.

Душпастир.

ПРО МАНАСТИР КЛЮЧНИЦІ НЕБА

У центрі Відня, недалеко катедри св. Стефана є вулиця з дивною назвою: «Брами неба». При цій вулиці є монастир Ключниці Неба. Дивні ті назви обі, але лиш для того, хто не знає звязаної з ними прекрасної легенди.

А легенда ця така: В давніх часах, одна черниця, ключниця монастиря, знеохотилась до монастиря й одної ночі, як всі в монастирі спали, утікла. Відходячи, глянула на образ Пречистої Диви Марії і встромила ключі за образ, кажучи:

— О, Маріє, Мати! Твоя ключниця зла і слаба, вона тікає в світ, а Ти опікуйся монастирем!

І пішла та черничка в світ.

І була на світі сім літ.

А по сімох літах знову затужила за тихим монастирем. Упокорена, з жалем та б'ючим у грудях серцем, у тиху, травневу місячну ніч підійшла до монастиря. І ось сталось чудо над чудами: ключі від брами під образом Матері Божої, на тім самім місці, де сім літ тому їх залишила лежали, А в монастирі ніхто й не запримітив її відсутності, бо Пречиста заступала її в обов'язках ключниці впродовж сім літ.

Стільки легенди.

А життя каже, що ані людина, ані нарід не згине, якщо віддасться під опіку Марії.

З ЦЕРКВИ ТА СВІТУ

ВИСОКЕ ПАПСЬКЕ ВІДЗНАЧЕННЯ

Архипастиря українських скитальців

(Преосвященніший Кир Іван іменованій Єпископом Асистентом Папського Трону, Папським Домовим Прелатом та Дворянином з титулом Графа)

В суботу пополудні, 9 червня 1951, в Українській Папській Колегії св. Йосафата в Римі, в приявності О. О. Настоятелів та Виховників, передав Монс. Джузеппе Мойолі, Офіціал Священної Конгрегації Східньої Церкви, Преосвященнішому Єпископові Кир Іванові Апостольського Листа-Бреве Його Святости Папи Пія XII, яким то документом, написаним на пергаменті в латинській мові, з датою 26 квітня 1951 р., Вселенський Архидєрей іменував дорогого нашого Преосвященнішого Архипастиря Єпископом Асистентом Папського Трону, а вслід за цим Папським Домовим Прелатом та Дворянином, надаючи йому особистий титул Графа.

Перед відчитанням Апостольського Листа-Бреве, Монс. Джузеппе Мойолі прочитав супровідного листа з побажаннями від Його Еміненції Євгена Кардинала Тіссерана, Секретаря Священної Конгрегації Східньої Церкви, за посередництва якого Святіший Отець переслав цей Апостольський Лист-Бреве.

Ректор Української Папської Колегії, о. Йосиф Заячківський ЧСВВ зложив Преосвященнішому Єпископові Кир Іванові побажання від імени О. О. Настоятелів та Вихованків Колегії, які відспіванням « Многая Літа » висловили свою велику радість з-приводу цього історичного папського відзначення Архипастиря українських скитальців.

Преосвященніший Апостольський Візитатор Кир Іван у своїй подяці зазначив, що це відзначення є виявом безмежної батьківської любови Христового Намісника до переслідуваної Католицької Церкви в Україні, до її страдальної Ієрархії та до вірного Українського Народу.

АПОСТОЛЬСЬКА ВІЗИТАТУРА

під кермою ВПр. Кир Івана Бучка в 1950 році

Ординаріят Апостольської Візитатури під кермою Високопреосвященного Кир Івана Бучка з осідком в Римі при папській Семинарії св. Йосафата мав в 1950 р. — 50 дієцезальних священиків, і 11-цять еро-монахів (сім Редемптористів, 2 Студити, один Ісусовець) в Західній Європі. На душпастирській праці в Англії було 16 священиків, в Бельгії, Голляндії і Скандинавії 16 священиків, у Франції 14 священиків.

90 ЄПИСКОПІВ З ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНА

для вірних греко-католицької церкви

За Шематизмом Василіянського Чина св. Йосафата, видання з 1950 С.Р. в Римі Св. Апостольська Столиця по заключенні Унії з Католицькою Церквою від 1617 до 1950 року іменувала 90 єпископів з Василіянського Чина для вірних греко-католицької Церкви на рідних землях і за океаном. Між тими 90 владиками з Василіянського Чина було 12 київських митрополитів, 5 архієпископів в Полоцьку, 14 архієпископів в Смоленську, 3 архієпископів у Львові, один архієпископ у Вінніпегу, в Канаді, 8 єпископів в Холмі, 7 єпископів у Луцьку, 12 єпископів в Пінську, 8 єпископів в Перемишлі, один єпископ в Турові, 1 єпископ в Бересті, 1 єпископ в Острозі, 1 єпископ в Белзі, 1 єпископ в Пряшеві, 1 єпископ в Гайдудорог, 2 єпископів в Злучених Державах, 1 єпископ в Едмонтоні (Канада). В першій половині нашого ХХ століття в нашій греко-католицькій Церкві іменувала Апостольська Столиця 8 єпископів з Василіянського Чина: митрополита Андрея Шептицького, єпископа С. Ортинського, єпископа Йосафата Коциловського, єпископа Павла Гойдича, архієп. Василя Ладику, єпископа Н. Дудаша, єпископа А. Сенишина, і єпископа Ніля Саварина. Досі йменовані два єпископи з Чина ОО. Редемптористів: Кир Николай Чарнецький і Кир М. Германюк.

Торжественне відчинення катедрального храму св. Володимира й Ольги в Вінніпегу

В Вінніпегу (Канада) відбулося 15-того квітня ц.р. торжественне відчинення катедрального храму св. Володимира й Ольги. У величній торжестві взяли участь: Кард. Мек Г'віген, арх. Торонта, Преосв. Кир Амврозій, наші всі канадійські Владики, дуже багато духовенства та непроглядні маси народу.

400 ліття Грег'оріанум в Римі

Славний Григоріянський Університет в Римі відсвяткував недавно 400 ліття свого існування. Його оснував св. Ігнатій Лойоля в р. 1551, а Папа Григорій XIII надав йому повні права Університету. Тому зветься цей університет « Грег'оріанум ». В ньому вчилися і ще сьогодні студіюють також українські богослови.

Помер о. Василь Лициняк

Широковідомий Всеч. О. Василь Лициняк, великий приятель молоді, довголітній директор дівочої Гімназії і Учительської Семінарії СС. Василянко, визначний педагог, поч. член львівської Митрополичої Капітули, діяльний і заслужений член усіх майже католицьких і національних організацій, помер на скитальщині в Тарнові (Польща) дня 1 березня 1951, проживши 78 літ. В. Й. П.

250-Річчя ватиканської дипломатичної школи

Понтифікальна Духовна Академія, школа для ватиканських дипломатів та академічна школа для завершення студій на будучих папів, кардиналів і прелатів, святкувала 25. квітня 250-річчя свого існування. Ця історична установа основана в 1701 р. і приміщується в теперішній будівлі Піяцца Мінерва від 1706 р. За час її існування вийшло з неї з академічними дипломами 1.247 градуантів. Між ними було трьох, що опісля стали папами: Климент VIII, Лев XIII і Венедикт XV. Шість інших стали папськими державними секретарями. Теперішній Папа був одного часу кардиналом - покровителем Академії. Однак найбільше студентів Академії стали ватиканськими дипломатами. Головними предметами навчання в Академії є богослов'я, право, історія і мови.

Ієрейські свячення в Римі

Дня 3-го травня під час урочистої архиєрейської Богослужби в сослуженні оо. Івана Гасяка та Тилявського в каплиці колегії св. Йосафата в Римі еп. Кир Іван Бучко уділив ієрейських свячень 8-ом українським дияконам, між якими було 7 вихованців колегії св. Йосафата. Всі нововисвячені — скитальці з різних частин України — з Закарпаття, Буковини та Галичини. Крім українців, на свяченні було багато чужинців. Такого значного гурту українських священників у Римі не висвячувано вже давно.

Друкарські помилки в числі за травень

З причин від редакції незалежних в числі за травень ц. р. знайшлося багато друкарських помилок. Понадто одна стаття, вже зложена, залишилась до числа на червень. Прохаємо читачів нас оправдати.

Ідемо до Люрду

В днях 18-24 липня Проща Українців із Франції до Люрдської Богородиці. Від'їзд із Парижа 18. VII, 9 год. вечора. Українці з Бельгії прилучаться до Парижської групи. Кожний хай виробить собі візу до Франції. Голоситись до своїх душпастирів у Бельгії.

Католицька Церква у відношенні до кооперації

З нагоди націоналізації ключевих галузей промислу у країнах західної Європи Святіший Отець Папа Пій XII в письмі з дня 10 липня 1946 р. дає свій погляд на цю реформу, а саме: « Ми переконані в тому, що розбудова кооперації й об'єднань відповідатиме краще меті... (як націоналізація), а результати праці таких кооперативних підприємств будуть значно корисніші. Все це на всякий випадок буде мати значення там, де до цього часу концентрація капіталу й занепад малих самостійних продуцентів були тільки в інтересах капіталу, а не в інтересах надання господарству громадських форм ».

Рівночасно на іншому континенті католицьке духовенство на з'їзді церковних достойників у Нью-Йорку в осени 1946 р. до питання « господарська

перебудова світа на засадах справедливості » в резолюціях ухвалило таке: « Економічне життя мусить бути ведене згідно з законами моралі ». Матеріальні засоби одержала людина для користі всіх людей, а ціллю економічного життя повинно бути як найширше розсіяння продукційної й споживчої власності; для досягнення цієї мети найкраще надається кооперація ». Загальне добро вимагає, щоб люди організувались у вільні товариства, згідно з власним вибором.

Це показує, що голос католицької Церкви прихильюється до кооперації, а це ознака великої ваги. При цьому треба пригадати, що на рідних землях українське католицьке духовенство брало все активну участь в розбудові вільної української кооперації. І на еміграції відноситься до неї прихильно. Для прикладу досить згадати, що в Бельгії всі світські священники Української Католицької Церкви є членами української кооперативи « Дніпро » в Брюсселі.

Причина анархії — « Бессервісерство »

Д-р Г. Скегар на сторінках « Слова Істини » застановляється над причинами анархії в Українській Православній Церкві в Америці. Не хочемо цього всього, що він написав повторяти, а лиш фрагмент, що на всіх ділянках громадського життя часто знаходить потвердження. Одною з причин і то головною анархії всюди є лихий характер людей. « Українці мають — пише Др Скегар — такий характер, що їхня індивідуальність, панує понад усім, і тому їхнє « я » нікого не терпить поруч себе. Простий вояк, що тільки прийшов до війська, вже знає більше, як самий генерал. Звичайний пустомельник знає більше від будькотрого довголітнього політичного діяча. Тільки но висвячений священник знає більш про церковні справи, чим довголітній Єпископ, який поставив його у священники. Учень початкової школи хоче вчити педагогії свого вчителя. Й таке « бессервісерство » можна потягнути до безконечности! » Результат з цього : « Ми не маємо ані одного великого та впливового дипломата на політичному полі; не маємо людини на високому становищі в Америці чи Канаді; у нашій політиці повна анархія; а в наших церквах ще гірше! Коли так дальше піде, ніхто з нами не буде числитися, бо самі ми поставимо себе поза можливі границі співпраці з собою й з чужими людьми ». Автор має на увазі українські православні відносини в Америці і Канаді. Всеж ми повинні молитись і докладати всіх старань, щоб людей з таким характером серед українського народу зовсім не було.

Провідник Політичного Біженця в Бельгії

Бельгійський Комітет для біженців видав між іншим також в українській мові « **Провідник політичного біженця в Бельгії** ». Є це книжечка, що повинна найтись в руках кожного українського емігранта в Бельгії і кожного українця, що хоче до Бельгії приїхати. На зміст цього провідника, що має 28 сторінок, формату 21 x 13 цтм, складаються такі розділи: I. Загальні дані про Бельгію. II. Поняття цивільного і адміністраційного права. III. Право на перебування. IV. Право на працю. V. Соціальна безпека. VI. Мати і дитина. VII. Розривки. VIII. Адреси установ, що можуть стати біженцям в пригоді. — Ціна цієї книжечки дуже приступна: 10 франків бельгійських. — Замовлення слати на адресу нашої адміністрації.

КАТОЛИЦЬКИЙ ДЕНЬ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІ

За благословенням Апостольського Візитатора Українців Західної Європи, Преосвященнішого Єпископа Кир Івана, відбудеться у днях 14 й 15 липня 1951 у Великій Британії « **Католицький День** ».

Мета З'їзду: пожвавити й поглибити релігійне життя українців католиків, заохотити до послідовного сповнювання Божих законів і церковних заповідей в особистому, родинному і громадському житті. Зацікавити світських людей, українців — вірних Католицької Церкви справами Світського апостоляту, притягти їх до тіснішої співпраці з Церквою і Душпастирями для ширення засад Христової науки в щоденному житті.

Заманіфестувати нашу вірність святій Вселенській Церкві та її Архипастиреві, Святішому Отцеві Папі Римському, великому оборонцеві Українського Народу.

Спільною нашою молитвою закріпити нашу духову єдність з многострадальним Українським Народом, а зокрема з тими, що приймають на себе страшні муки безбожницького терору в обороні святої Христової віри.

Подрібна програма й місце З'їзду будуть подані пізніше.

На програму в основному зложиться: Архиєрейська Служба Божа, спільні молитви, концерт релігійних пісень, доповіді про поглиблення релігійного життя, про Світський апостолят та про справи Церкви, далі привіти, резолюції.

Повідомляючи заздалегідь про цей З'їзд, бажаємо заохотити українців-католиків до найчисленнішої участі в цій релігійній маніфестації. Просимо вже тепер робити заходи, щоб українці із ближчих околиць могли масово прибути на цей З'їзд, а з дальших, — щоб з'явилися численні делегації.

Підготовляючи « Католицький День », хочемо відзначити, що тим не починаємо нічого нового, а нав'язуємо до традиції релігійного життя на Рідних Землях, де періодично відбувалися релігійні з'їзди й маніфестації. Серед них найбільш відоме свято « Українська Молодь Христові ». На чужині вже такі з'їзди відбулись у Франції 1950, в Німеччині — в січні 1951, а в Бельгії відбудеться 7 і 8 липня 1951.

Коли на всіх землях України ворог Церкви і нашого народу терором нищить Христову віру, ми повинні тут, на чужині, всіми силами дбати, щоб збагачувати наше релігійне життя. Збагачувати його не тільки ради спасення наших душ, але, одночасно, й тому, що Христова правда й життя, згідне з нею, — це найсильніша наша зброя в обороні української землі й народу перед большевицьким наїзником.

Щоб нарід міг визволити свою поневолену Батьківщину, він мусить бути об'єднаний. З'їдемо, щоб помолитися за нашу національну єдність і за Божу поміч в її здобутті.

Нам треба витворити таку атмосферу, що сприяла б співпраці українців двох віровизнань у всіх національних справах і у всіх справах, де йдеться про оборону вічних святих засад християнської етики у громадському, суспільному й політичному житті. Ми гаряче бажаємо, щоб український католицький З'їзд був успішним етапом у цьому напрямі.

За Комітет підготовки
« Католицького Дня »
о. О. Малиновський, Ген. Вікарій

Кінчимо п'ятий рік видавання

Отчим 54 числом закінчуємо п'ятий рік видавання « Голосу Христа Чоловіколюбця ». З днем 1 липня 1951 розпочнемо шостий рік і зв'язку з цим прохаємо всіх наших читачів безпроволочно напротязі липня ц. р. відновити передплату й вирівнати всі заборговання за минулі роки. Лиш люди на правду бідні : хворі, безробітні, обтяжені значною родиною тощо можуть оправдувати своє заборговання. Всі інші легко можуть усталити свій довг у відношенні до нашого журналу, знаючи, що передплата виносить від початку й залишується на черговий рік по 50 франків річно, що відповідає рівновартості одного доляра в Америці і в Канаді, 7 шилінгам в Англії, 10 шилінгам в Австралії, 6 німецьким маркам в Німеччині, 22 шіл. в Австрії, 325 Фр. у Франції. Прохаємо рівнож всіх наших кольпортерів, щоб нас повідомили, які числа з п'ятого річника їм залишилися нерозпродані, і яку кількість присилати їм до розпродажу. Від совісного відношення так читачів, як і кольпортерів до одинокого свого духовного журналу в Європі залежить його безпереривна поява в наступному році.

ВИДАВНИЦТВО О.О. РЕДЕМПТОРИСТІВ В ЛОВЕНІ
BIBLIOTHECA ALFONSIANA

має не складі й до продажу свої власні й чужого видання добрі та дешеві українські книжки

Подаємо найновіші видання:

- 1) **СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ Господа Нашого ІСУСА ХРИСТА**
сторін XXIV — 509 20 фр.
- 2) **ЯК ГОДИТИСЯ З БОЖОЮ ВОЛЕЮ?**
сторін 60 10 фр.
- 3) **НАША ЖЕРТВА — МОЛИТОВНИК**
сторін 175, в тривалій оправі 50 фр.
- 4) **« НІЧ У КВІТКАХ » — п'єса на 1 дію у 9 сценах**
сторін 56 25 фр.
- 5) **« МОЯ НЕБЕСНА НЕНЬКА »**
сторін 216 25 фр.
- 6) **МАЛИЙ КАТЕХИЗМ Християнсько - Католицької релігії**
сторін 58 15 фр.
- 7) **ПОЩО СПОВІДАТИСЯ? — 2-е видання**
сторін 30 10 фр.
- 8) **Малий Підручник для вжитку провідників і членів**
Архибратства Божої Матері Неустанної Помочі основаного
О.О. Редемптористами. — Сторін 96 10 фр.
- 9) **ОБ'ЯВЛЕННЯ СЕРЦЯ МАРІИ в ФАТІМІ**
сторін 70 20 фр.
- 10) **« ХРЕСНА ДОРОГА » — В тексті св. образки XIV стацій 3-те**
видання, сторін 35 10 фр.
- 11) **БІБЛІЙНА ІСТОРІЯ НОВОГО ЗАВІТУ**
В тексті багато ілюстрацій, сторін 156 25 фр.
- 12) **КАТОЛИЦЬКЕ ЖИТТЯ**
В полотняній, оправі, сторін 200. 75 фр.
- 13) **КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ**
сторін 58 20 фр.
- 14) **Маркіян Шашкевич — на тлі відродження Галицької**
України (з ілюстраціями в тексті).
сторін 104 25 фр.
- 15) **ВІРА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ**
сторін 64 10 фр.
- 16) **ДИВНІ ПОДІИ У ФАТІМІ**
Найновіша книжечка про фатіму, сторін 36 15 фр.
- 17) **КАЛЕНДАРІ - АЛЬМАНАХИ « ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛО-**
ВІКОЛЮБЦЯ » на 1949 і 1950 Б. Р. з ілюстраціями з
церковного й народного життя українців на скитальщині 15 фр.
- 18) **Календар - Альманах на 1951 Божий Рік з ілюстраціями** 20 фр.
- 19) **« ГОЛОС ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ »**
Річники : I - II і III - і IV-тій 50 фр.
- 20) **Подиву гідна історія сестри Варвари (L'Histoire merveil-**
leuse de Sœur Varvara).
Сторін 200 — В французькій мові 60 фр.
- 21) **Посол до Бога**
Істор. Фактомонтаж, сторін 41 20 фр.

- 22) **Одна Нація — Одна Церква**
сторін 100 12 фр.
- 23) **Назустріч життю**
сторін 102 25 фр.
- 24) **Голос ІСУСА до Українського Емігранта**
сторін 24 2 фр.
- 25) **Архипастир Скитальців, сторін 62** 15 фр.

ОБРАЗ ІКОНИ БОЖОЇ МАТЕРІ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ

величина :	ціна :	величина :	ціна :
30 × 40 см. —	25 фр. б.	22 × 28 см. —	15 фр. б.
15 × 20 см. —	7 фр. б.	10 × 15 см. —	4 фр. б.
14 × 19 см. —	5 фр. б.		
27½ × 32½ см. —	5 фр. б.	21 × 28 см. —	15 фр. б.

При купівлі 100 примірників значний рабат.

При посилках дочислюємо кошти спеціального опакування від 5 - 8 франків й порто.

Замовлення виконуємо негайно по отриманні ціни купна. В Англії зогляду на девалюацію фунта в розрахунках за книжки й образи приймаємо одні фунт стерлінгів по 120 бельгійських франків.

Всі ці книжки й образи можна замовляти на слідууючу адресу :

BIBLIOTHECA ALFONSIANA, Brabançonnestraat, 97, Leuven (Belgium)

Читайте й поширюйте „ Голос Христа Чоловіколюбця ”, але рівночасно не забувайте про обов’язок прислати передплату

**КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ
„ ГОЛОСУ ХРИСТА ЧОЛОВІКОЛЮБЦЯ ”**

на 1951 Божий рік

з цікавими статтями та ілюстраціями з релігійного й народного життя українців в Бельгії та інших краях, **появився й є** цінною настільною книгою на цілий рік та пам’яткою з днів побуту на скитальщині. — Ціна 20 бельг. франків, в Англії 3 шилінги, в інших краях рівновартість в валютах цих країв після офіційного курсу.

Можна купити в кожного українського католицького священика в Англії, Бельгії, Голландії, Данії, Франції, Німеччині, в Книгарні СУБ в Лондоні, а на замовлення висилає:

**BIBLIOTHECA ALFONSIANA
Brabançonnestraat, 97, Leuven (Belgium)**